

Ander werk van Guido Eekhaut bij Clavis

Enigma. Het geheim van de Kraken

Enigma. De belofte van Infinity

Nomade.

Nomade 2. Vreemde werelden

Alles in dit boek is verzonnen, en niets verwijst naar bestaande mensen, organisaties, buitenaardsen of machine-intelligenties. Bijzondere dank gaat naar Britta Fath, proeflezer extraordinaire, meesteres van de Meownicorn, die het boek en de schrijver op het rechte pad hield, en naar iedereen bij Clavis, voor de inzet en de aandacht voor de details, die de schrijver vaak over het hoofd ziet.

Guido Eekhaut
Enigma. De wereld van de Kraken
© 2021 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Trefw.: science fiction, ruimtereizen, humanoïde robots
NUR 285
ISBN 978 90 448 4310 1
D/2021/4124/172
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

1

Zou Britt door een raam in de romp van het ruimteschip naar buiten kunnen kijken, dan is dit wat ze zou zien: weinig. Misschien wat vage vegen en vlekken, en de illusie van materie en energie. Ze weet dat, omdat er in het salon van Infinity en ook in de individuele hutten van de opvarenden schermen hangen die, telkens wanneer ze dat willen, de omliggende ruimte tonen.

Of eigenlijk: de niet-ruimte. Want dat is waar Infinity zich doorheen beweegt: een niet-ruimte, bij gebrek aan een betere naam. Een vage werveling van gedempte kleuren, meer is het niet. Niets wijst erop dat het schip zelfs maar beweegt. Het is dus goed dat er geen ramen zijn, want het uitzicht zou haar duizelig maken, of haar doen twijfelen aan haar gezonde verstand.

Infinity beweegt zich door dat niets, wat niet de normale ruimte is. Zoals het schip zelf uitlegt, kan ze afstanden van honderden lichtjaren afleggen in enkele dagen, aan snelheden die in de normale ruimte, de baryonische ruimte, onmogelijk zijn. Want dan zou ze de lichtsnelheid moeten overschrijden, en niets kan zich sneller verplaatsen dan het licht. Alleszins niet in die baryonische ruimte. Hier, in het Niets, kan dat wel. Het nadeel is dan weer dat er geen sterren te zien zijn. En Britt had graag af en toe een blik geworpen op de sterren.

Nu moet ze genoeg nemen met het zicht op de binnenkant van Infinity. Of tenminste, het interieur dat Infinity speciaal geschapen heeft voor haar menselijke gasten. De bizarre gangen

en zalen vol vreemde voorwerpen en vreemde effecten, waar die mensen kortgeleden nog zoveel problemen mee hadden, zijn vervangen door ruimtes die voor hen 'normaal' zijn. Voor ieder van de reizigers is er een gerieflijke kajuit met indirecte verlichting en zachte vloerbekleding. Die kajuiten hebben alle mogelijke voorzieningen, van een douche tot een groot scherm voor de enorme hoeveelheid vids, die het schip blijkbaar ter beschikking heeft.

Er zijn ook gemeenschappelijke ruimtes, zoals het salon waar Britt zich nu bevindt. Er is een keuken en een aparte eetruimte. Alles lijkt op het eerste gezicht op de voorzieningen aan boord van de Soares, het schip waarmee Britt en de andere ruimte-reizigers op weg naar Makemake waren. Maar in Infinity is alles groter en meer gerieflijk dan in de krappe Soares.

En niets van dit alles, maar dan ook niets, werd ontworpen of gebouwd door mensenhanden. De gasten hier aan boord weten ondertussen uit ervaring dat het interieur van Infinity elke mogelijke vorm kan aannemen. Ze verbazen zich dus nergens meer over.

De Soares is nog altijd in de buurt. Infinity heeft het schip en haar beide shuttles een plaats gegeven in een enorme hangar, zodat de mensen er aan boord kunnen gaan wanneer ze dat willen. Geen gedoe meer met luchtsluizen en beschermende pakken om zich van het ene schip naar het andere te begeven. Geen tijdverlies meer. Gewoon een drempel overstappen, via de open luchtsluis. Zo makkelijk is het.

Omdat de kajuiten en de gezamenlijke ruimtes aan boord van Infinity groter, luchtiger en comfortabeler zijn dan die van de Soares, verkiest iedereen echter op het nieuwe schip te blijven. Slechts heel zelden komt iemand nog in de Soares.

Infinity is echter zoveel meer dan alleen maar een schip. Het is een zelfbewuste intelligente entiteit, die zichzelf ooit, lang geleden, tot een ruimteschip heeft omgebouwd en ook nu nog die vorm wil behouden. Dat is tenminste het verhaal dat Infinity zelf vertelt. Of dat ook de waarheid is, is iets waar de passagiers niet naar vragen.

De twee groepen Kraken drijven nog steeds in hun tanks aan boord van de Soares. Het kan hun blijkbaar niets schelen waar ze zich bevinden, zolang ze maar in hun beschermende vloeistof kunnen rusten. Infinity drong niet aan. Voor haar hoefden de Kraken niet te verhuizen, al kon ze grotere tanks voorzien als de Kraken daar behoefte aan hadden. Britt hoorde geen klachten van de kant van de Kraken, en is blij met de rust in haar hoofd. Geen klachten, geen zorgen.

Britt bevindt zich in een brede, enigszins gewelfde gang, die van de kajuiten naar het salon leidt. Infinity heeft het kleurenpalet van het hele interieur fris en helder gehouden: beige, zachtgeel, gedempt roze, hier en daar wat lichtblauw. Kleuren die kalmte en rust uitstralen. Kapitein Holden fronste toen ze die tinten voor het eerst te zien kreeg, maar gaf geen commentaar. Ze is een streng en functioneel interieur gewend, in zwart en olijfgroen, en met harde hoeken en objecten die ze stevig kan vastpakken. Maar ze past zich aan, net zoals de anderen. Ze hebben geen keuze.

Niet alleen kan Infinity haar interieur naar eigen inzicht veranderen, ze kan ook de zwaartekracht regelen. Gewichtloosheid bijvoorbeeld is voor haar geen probleem, als de passagiers dat zouden willen. In de ruimte is gewichtloosheid natuurlijk. Maar Infinity moet rekening houden met het comfort van haar passagiers. Dus voorziet ze in een kunstmatige zwaartekracht als

compromis tussen wat al die passagiers afzonderlijk comfortabel vinden.

Comfort op de eerste plaats, dus. En dat is nodig. De reis zal nog lang genoeg duren. Hoelang precies, dat wil het schip niet zeggen. En juist dat stoort Britt. Ze vraagt zich af of de plek waar ze naartoe gaan op honderden of op duizenden lichtjaren van Aarde vandaan ligt. En hoelang Infinity daarover denkt te doen. En wat is die bestemming? Infinity oordeelt echter dat de passagiers beter in het ongewisse blijven. De passagiers van hun kant hebben inmiddels begrepen dat vragen stellen zinloos is.

Tijdens de kunstmatige 'dag' die Infinity in stand houdt voor haar gasten, brengen deze de meeste tijd samen door. In het salon spelen kapitein Holden en dokter Nussbaum op dit moment een spelletje schaak. Ouderwets, met echte stukken en een echt bord, dat Infinity speciaal op hun vraag maakte.

Nussbaum lijkt aan de winnende hand, de kapitein bevindt zich in moeilijkheden na het verlies van haar beide lopers. Er staan twee mokken koffie op de tafel, maar beide spelers zijn die blijkbaar vergeten, want de drank is koud geworden. Ze zijn ook zo geconcentreerd bezig dat ze Britt negeren. Die gaat naar het keukendeel van het salon, waar ze zich door de machine een koffie en een donut laat maken, iets waarin Infinity wonderwel slaagt. De koffie is de beste koffie die ze ooit proefde. Waarschijnlijk komen de formules van alles wat de bemanning aan voedsel en drank nodig heeft, rechtstreeks van de databanken van Soares.

Wanneer Benedicte d'Ancona even later ook binnenkomt, neemt die de situatie meteen in zich op. Ondanks het feit dat ze geen gezicht heeft, heeft Britt ondertussen geleerd de emoties van de lange vrouw te herkennen. Soms gaat het om kleine gebaren,

het hoofd schuin houden, een korte zucht. Een oogopslag. Haar masker is tegelijk haar sterke en haar zwakke punt, tenminste voor wat Britt betreft.

Het is dokter Nussbaum die als eerste van het spel opkijkt. 'Ah, ambassadeur,' zegt ze, al weet ze maar al te goed dat Benedicte al lang geen ambassadeur meer is. Net zomin als dat zij allemaal nog de Aarde, Mars, of een nederzetting of kolonie uit het zonnestelsel vertegenwoordigen. Ze hebben hun verleden achter zich gelaten, samen met het zonnestelsel.

Geen van hen heeft nog een functie, maar ze gebruiken hun voormalige titels uit gewoonte. Zo is Holden nog steeds Kapitein, al heeft ze strikt genomen geen schip meer onder haar bevel. Iedereen die meereist met Infinity, is hier omdat ze voor het avontuur kozen, veeleer dan voor een terugkeer naar de schoot van de menselijke beschaving.

'Ik denk,' vervolgt Nussbaum, 'dat ik de kapitein ook bij dit spel kan verslaan ...'

'Reken daar maar niet op, dokter,' zegt Holden, 'De zaak is nog niet beklonken. Ik kan me nog steeds uitstekend verweren.'

'... en vervolgens moeten we misschien de hoofden nog een keer bij elkaar steken. Daarna kan Britt bij Infinity polsen of die al bereid is ...' zegt Nussbaum. Ze is het oudste lid van de expeditie. Daarom heeft ze, informeel, zo'n beetje de leiding genomen.

'... voor de zoveelste keer,' komt Benedicte tussenbeide.

Nussbaum negeert haar. '... of die bereid is het doel van deze reis met ons te delen. En hoelang we daar nog over doen. Wordt tijd, toch? Het is informatie waar we recht op hebben. Een beetje geruststelling, dat hebben we ook nodig. Ik zou graag weten wat ons te wachten staat.'

Britt wil best op die vraag ingaan, maar ze wacht af tot de anderen het over dit voorstel van Nussbaum eens zijn. Er is ook nog Carla, die ergens anders bezig is, ze weet niet waar. Misschien bevindt de vrouw zich in een van de voorraadruimtes van de Soares, bezig met het materiaal van de oorspronkelijke expeditie. Carla is zorgzaam en wil die spullen in goede staat houden, hoewel Infinity nieuwe exemplaren kan maken van alles waarvan de Soares blauwdrukken en ontwerpen heeft. Maar zo zit Carla nu eenmaal in elkaar. Ze is gehecht aan haar instrumenten.

‘Wanneer sprak je laatst met Infinity?’ vraagt Benedicte aan Britt.

‘Ik raak elk besef van de tijd kwijt, vrees ik,’ zegt Britt. Dat is de waarheid. Dagen onderscheiden zich nog maar nauwelijks van elkaar. Zo lang zijn ze nu ook weer niet onderweg, maar het is alsof er weken voorbij zijn. ‘Twee dagen geleden, dacht ik. Aan het begin van deze ... Of is het een week? Maar ik vertel jullie alles wat ik van haar te weten kom. Ik hou echt niets achter.’

‘Ja, we geloven je,’ zegt Benedicte, ‘maar wat heb je ons te vertellen? Zo goed als niets. Kun je dus toch nog even proberen ...?’

Britt weet dat Infinity zich niet laat dwingen. De meeste gesprekken die ze in het verleden met het schip had, kwamen er niet op haar eigen initiatief. Dat kan nu anders, hoopt ze. Ze wil dat het schip zelf met haar begint te praten, uit eigen beweging. Maar dat gebeurt niet.

In elk geval gaat ze niet hier met het schip praten, met de anderen erbij. Ze communiceert graag met de Kraken en met Infinity, maar niet wanneer anderen haar kunnen zien of horen. Het gesprek volgen kunnen ze hoe dan ook niet, want dat ontspint zich helemaal in haar hoofd.

De aanwezigheid van de andere bemanningsleden zou alleen maar de intimiteit van het contact tenietdoen. Want zo voelt het aan: met de Kraken of met Infinity praten is een bijzonder intiem gebeuren. De stemmen fluisteren in haar hoofd. De stemmen bewegen en tasten in haar hoofd. Hoe intiemer kan het worden?

Voor haar lijkt het alsof zowel het schip als de buitenaardse bondgenoten haar enige échte vrienden zijn, al helemaal nu ze zo ver van de mensheid verwijderd is. Och, met die mensheid heeft ze ook al niet veel te maken gehad. Als TuringMens stond ze altijd apart, en de enige die dat kan begrijpen is Benedicte, zelf ook een TuringMens.

‘We zijn nog maar enkele dagen onderweg,’ merkt kapitein Holden op, haar aandacht weer bij de schaakstukken. Ze weet dat ze het spel verloren heeft en duwt haar koning om. ‘We hebben meer tijd doorgebracht in de Soares dan hier. En niet noodzakelijk in diepslaap. Even saai als dit dus, dokter. U zou er ondertussen aan gewend moeten zijn.’

De hele tijd al, sinds het begin van deze trip buiten de ruimte, zijn de Kraken stil geweest. Britt hoort geen kik meer van hen. Ze lijken tevreden met de gang van zaken, al is het haar onduidelijk wat hun situatie nu eigenlijk is. Misschien denken ze dat ze op weg zijn naar hun soortgenoten, elders in dit deel van de ruimte.

Wat hen betreft is dit de reis waarop ze hoopten, waar ze al van bij het begin op aanstuurden toen ze allemaal samen naar Makemake vertrokken. De vraag die Britt zich stelt, is of Infinity hun belangen nog steeds voor ogen heeft. Maar ze weet dat ze ook op die vraag niet meteen antwoord zal krijgen. Daarvoor doet Infinity veel te geheimzinnig.

‘Ik probeer meteen met haar te praten,’ belooft ze. ‘Maar verwacht er niet te veel van.’

Ze trekt zich terug in haar kajuit, gaat op de brits liggen en probeert aan niets te denken. Overal aan boord van Infinity heerst er een halve aardse zwaartekracht, wat voor haar te veel is. Het is waarvoor het schip gekozen heeft, een compromis: voor de een is het te veel, voor de ander te weinig.

Maar de voorbije maanden heeft Britt behoorlijk wat spieren ontwikkeld, en dokter Nussbaum helpt haar met oefeningen voor haar ademhaling. Ze krijgt ook medicijnen om haar spieren en botten te versterken, allemaal uit de voorraad van de Soares. Ze zal nooit helemaal comfortabel zijn onder die voor haar te hoge zwaartekracht, maar ze went er langzaam aan. Holden daarentegen zweeft de hele tijd rond alsof ze niets weegt. Die is 1 g gewend.

Hoe dan ook, af en toe is Britt tevreden dat ze zich even op haar brits kan neerleggen. Het spaart haar rug een beetje. Het helpt haar geest te ontspannen.

En dan, plots ... is de stem er weer. Die van Infinity. Zo heel anders dan die van de Kraken. Zwaar.

Het woord vormt zich in haar geest zonder dat ze erom vraagt. Kijk wie we daar hebben, denkt ze. Inderdaad, het is zwaar. Ze wil echter weten hoelang deze reis nog gaat duren. Kan Infinity niet in één enkel ogenblik duizenden lichtjaren overbruggen? Ligt dat niet binnen haar mogelijkheden?

Het schip gaat daar niet op in, toch niet op dat laatste voorstel. *Twee dagen*, zegt ze. *Dan zijn we op de bestemming.*

Aha, denkt Britt, eindelijk concreet nieuws. De anderen zul-

len blij zijn. Twee dagen. Dat valt best mee. Welke bestemming? Wat heeft het schip voor hen in gedachten? Gaat de bemanning dat nu eindelijk te weten komen?

De Kraken. Het is hun bestemming.

Aha, de Kraken, denkt Britt. Hun bestemming, wat dat ook is. Dit bevestigt alleen maar wat Britt en de anderen eigenlijk al wisten, namelijk dat het de Kraken zijn die bepalen waar deze reis naartoe gaat. Niets nieuws dus. En wat wordt die bestemming? Gaan we nu de andere verzamelingen Kraken opzoeken?

Het wriemelen in haar hoofd wordt intensiever, zonder pijnlijk te zijn. Ongemakkelijk, dat is het wel. Het is altijd een ongemakkelijke ervaring, alsof heel fijne maar ijzige draden haar hersenen aftasten. Wat zoeken ze daar? Wat wil Infinity van haar te weten komen? Kan het schip al haar gedachten zomaar bekijken? Dat is dan net iets té intiem, wat Britt betreft.

Andere Kraken vinden is nog niet meteen aan de orde. Deze Kraken, hier aan boord, weten niets af van woonplaats van hun soortgenoten. Die informatie is hun niet bekend. Dat is een noodzakelijke bescherming tegen Godavira. Onwetendheid is de beste verdediging tegen een almachtige vijand.

Ja, dat begrijpt Britt. Als je je wilt verschuilen voor je zo gevreesde vijanden, dan ga je niet een lijst van schuilplaatsen meegeven met al de groepen die de ruimte in vluchten. Dat soort informatie hou je natuurlijk geheim. Je laat iedereen lukraak een bestemming kiezen. Wordt ergens een groep onderschept of gevonden, dan zijn de andere nog steeds veilig. Daarom ook scholen de Kraken tienduizenden jaren lang op Titan en op Europa. Om veilig te zijn voor de Godavira. De Vernietigers van Werelden. Wat dan ook.

Maar nu willen de Kraken ergens anders naartoe. *Haar Kraken.* Ze hebben dus hun angst voor de Godavira overwonnen. Of niet? Is er wat anders aan de gang? Zijn de eeuwenoude plannen plots gewijzigd? Hopen de Kraken onopgemerkt te blijven, zolang ze aan boord van Infinity meereizen?

Nieuwsgierigheid. Wint altijd. Sterker dan drang tot overleven.

Jaja, denkt Britt. Dat zal wel. En waar gaan we dan naartoe?

Thuiswereld.

Britt gaat met een plotse beweging rechtop zitten, met een steek in de onderrug als gevolg. De thuiswereld van de Kraken? Echt waar? De wereld die tien- of honderdduizenden jaren geleden (of een miljoen, wie zal het zeggen?) verwoest werd door de Godavira? Is Infinity van plan zich met deze bemanning in het hart van het gevaar te storten? Met hen allemaal?

Het antwoord klinkt eerst niet als een woord of als een zin. Veeleer lijkt het een geluid. Het is een geluid dat ze niet herkent. Dat ze ook niet kan herkennen. Is dit de lach van Infinity? Werkelijk? Spot die met haar, een zwakke mens?

Nee, een TuringMens. Britt is geen mens. Daar gaat het uiteindelijk allemaal om. Ze zal nooit een mens zijn. Nooit een gewoon meisje. Ze is niet geboren uit een andere mens, ze is zelfs niet eens opgegroeid zoals mensen. Maar zolang iemand als Carla haar aanvaardt zoals ze is, maakt het Britt niets uit.

In het hart van het gevaar bevinden zich de antwoorden, zegt Infinity.

Nou, denkt Britt, dat kun jij mooi zeggen. In het hart van het gevaar ... Jij bent waarschijnlijk onsterfelijk, en dus loop je geen gevaar wanneer de Godavira ons pad kruisen. Maar wij zijn bijzonder kwetsbare, biologische wezens die niet veel marge hebben

om te overleven. Weinig marge. Misschien bied jij ons bescherming, zo lang we in dit schip blijven. Maar zelfs dan ...

Nee, Britt ziet het idee om de thuiswereld van de Kraken te bezoeken niet zo meteen zitten. Het hangt er natuurlijk van af wat de Kraken daar hopen te vinden. Het hangt ervan af of dat de inspanning en het gevaar waard is.

Infinity reageert niet meer, en daarmee is het gesprek afgelopen.

Ze keert terug naar het salon, waar nu ook Carla een verse, dampende koffie drinkt met iets erbij wat lijkt op een broodje kaas. Het zal wel een Soares-broodje zijn. Niet erg: Britt heeft nog nooit echte kaas gegeten, voor zover ze weet. Ze heeft nog nooit een echt koemelkkaasbroodje geproefd.

Carla glimlacht naar Britt als ze opkijkt, haar ene wang vol brood en kaas.

Britt zegt: 'We gaan richting de thuiswereld van de Kraken. Dat is onze bestemming.'

De anderen weten meteen dat ze een gesprek met Infinity had. Ze luisteren aandacht naar wat Britt hun te vertellen heeft.

'Thuiswereld,' zegt Nussbaum weifelend, nadat Britt haar verhaal heeft gedaan. 'Dat lijkt me een zinnige plek om te beginnen, als je iets meer te weten wilt komen over het lot van je soortgenoten. Of niet?'

'Het lijkt mij nutteloos,' zei Benedicte hoofdschuddend. 'Compleet nutteloos. Het spijt me dat ik het niet met je eens kan zijn. Kijk, als de Kraken daar honderdduizend jaren geleden zijn wegevlucht, bang voor een machtige vijand, deden ze dat om een goede reden. Ze gingen ervandoor omdat ze bang waren voor

een invasie. Logisch, toch? We weten zo goed als niets over de Godavira, maar wat we weten, vertelt ons genoeg over de afloop van die invasie. Die planeet is dus dood. Er is niets meer van de cultuur en beschaving van de Kraken over, want dat is wat de Kraken zelf ons vertellen. Bovendien lijkt het een gevaarlijke plek om naartoe te gaan. Misschien is de straling er hoog, of zijn er gevaarlijke virussen in de atmosfeer, wat dan ook. Of de Godavira hebben er drones achtergelaten om bezoekers weg te houden. Of er is nog een basis van de Godavira. Ik weet het niet, ik bedenk maar wat. Maar jullie begrijpen wel wat ik bedoel.

‘Dat weet ik nog zo niet,’ zegt Nussbaum. ‘De Godavira hebben die planeet dus vernietigd, en alle leven op die wereld, en misschien alle planeten van het stelsel. In dat geval is er voor hen geen reden om daar terug te keren, of er een basis aan te houden. Hoeven ze niet meer te doen. Elders genoeg beschavingen te vernietigen. De enige plekken waar we de Godavira niet hoeven te vrezen, zijn die waar ze al eerder passeerden.’

‘De logica van die gedachtegang is niet te weerleggen,’ zegt Benedicte bedachtzaam. ‘Tenzij de Godavira toch regelmatig dezelfde plekken weer aandoen, om na te gaan of die werelden niet opnieuw zijn bewoond. Kan evengoed, niet? Door een beschaving die het zich in het hoofd haalt een kapotte planeet opnieuw te terraformen? Een beschaving die over ruimtevaarttechnologie beschikt, zal daar waarschijnlijk toe in staat zijn. Maar goed, dokter, ik volg voorlopig uw redenering, tot het tegendeel bewezen wordt. Een dode wereld lijkt me niet de plek waar we iets gaan ontdekken wat ons helpt andere Kraken te vinden.’

‘Onze Kraken lijken daar anders over te denken,’ oppert Holden. ‘En daarom willen ze er weer naartoe.’

‘Nadat ze millennia lang als bange wormen scholen in de zeeën van Titan en Europa?’ zegt Benedicte schamper. ‘Lijkt me sterk.’

‘Er is voor hen genoeg tijd voorbijgegaan, neem ik aan,’ zegt Nussbaum, die geërgerd kijkt. ‘Misschien hopen ze als beschaving nu weer opnieuw te kunnen beginnen. En waar zet je je eerste stappen, anders dan in je voormalige thuiswereld?’ Ze frons naar Benedicte. ‘En van u, ambassadeur, verwacht ik meer diplomatisch verantwoorde gedachten over onze vrienden hier aan boord van de Soares.’

Benedicte schudt haar hoofd. ‘De Kraken zetten ons er eerst toe aan om naar Makemake te reizen. Die hele expeditie kostte onze thuiswerelden een aardige inspanning. En dan heb ik het nog niet eens over onze collega’s die het leven lieten. Nu zijn we onderweg naar een plek die nog veel verder verwijderd ligt van Aarde, zonder dat we kunnen hopen ooit terug te keren. Ik weet dat we allemaal vrijwillig de uitdaging aangingen. Het was onze keuze. Maar wat we nu doen, kan misschien zelfmoord zijn. En die optie had ik niet in gedachten toen ik voor deze missie tekende.’ Ze richt zich tot kapitein Holden. ‘Heb jij er enig idee van waar we zijn en waar we naartoe gaan?’

‘In het geheel niet,’ zegt Holden. ‘Ik ben zelfs geen kapitein meer.’ Ze pakt haar kop koffie van de tafel, merkt dat die koud is geworden, en komt overeind om een nieuwe kop te laten maken door de machine in de hoek. Die produceert met een bemoedigend gorgelend geluid stomende koffie.

‘Je hebt recent nog de navigatiesystemen van de Soares geraadpleegd om uit te zoeken waar we zijn? Je hebt het Moeder gevraagd?’

‘Dat heb ik allemaal geprobeerd,’ zegt Holden, die weer aan

de tafel komt zitten. ‘Het resultaat is telkens hetzelfde. Moeder heeft er geen idee van waar we zijn, omdat ze geen externe referentiepunten heeft. Daarbuiten is er gewoon niets, dat kunt u zelf toch ook zien? Geen bekende sterren, niets. Alleen die ... nevel.’ Met een vage beweging gebaart ze naar de wand van het salon.

‘De hyperruimte. Het Grote Niets.’

‘Dat is de best mogelijke omschrijving.’ Holden nipt aan haar koffie. Ze kijkt aandachtig naar Britt. ‘Jij weet uiteraard ook niet meer, toch, Britt? Dus jou hoeven we het ook niet te vragen.’

Britt kan de kapitein niet negeren. Niet onder deze omstandigheden. ‘Ik weet alleen wat de Kraken en Infinity me vertellen,’ zegt ze. ‘Zo goed als niets, dus. Ik kan mijn hoofd niet buiten een luchtsluis steken en poolshoogte nemen.’

‘Dat kun je inderdaad niet,’ komt Benedicte tussenbeide. ‘We kunnen het Britt niet kwalijk nemen als de andere partijen niets aan haar kwijt willen.’

‘Er is nog een partij die misschien wat te vertellen heeft ...’ suggereert Holden.

Ze weten allemaal over wie ze het heeft. Maar met die partij gaat niemand van hen praten. Zelfs niet wanneer dat nog mogelijk zou zijn.

De Turing.

Het lichaam van Trön, de Turing die tijdens de ontdekking van Infinity voor zoveel problemen zorgde en door het schip uitgeschakeld werd, bevindt zich ergens opgeborgen in Infinity, op een plaats vanwaar hij niet kan ontsnappen. Infinity heeft er hun van verzekerd dat zijn brein niet meer functioneert, hoewel de

Turing weer in zijn geheel tot leven gewekt kan worden. Waar Trön zich precies bevindt, weet geen van hen. Het schip heeft hen ervan overtuigd dat hij geen gevaar meer voor hen vormt, en ook niet voor de missie.

Maar Britt weet niet of ze het schip zomaar mag vertrouwen, zeker niet in verband met de Turing. Infinity heeft plannen met Trön, anders had ze hem niet meegenomen. Dan had het schip hem allang de lege ruimte in geschoten. Trön bezit informatie die de andere opvarenden niet hebben, dat is voor iedereen duidelijk. Maar niemand is van plan om hem daarvoor weer tot leven te brengen. Dus vallen ze er Infinity niet mee lastig.

En de Kraken geven hun geheimen ook al niet prijs. Britt is ervan overtuigd dat zij die niet deelden met de Turing.

De Turing zelf hebben hun eigen geheimen met al evenveel ijver voor zich gehouden. Een daarvan was de ware aard van zowel Britt als Benedicte, de enige TuringMensen hier aan boord. De Turing hadden immers in het grootste geheim een nieuw mensenras geschapen, beter geschikt om zich aan het leven in de toekomst aan te passen dan homo sapiens. Deze nieuwe wezens groeiden kunstmatig in vaten. Van dat groeiproces waren Britt en de ambassadeur het resultaat. TuringMensen, in de ogen van de Turing de enige hoop voor de mensheid op een toekomst. Maar van echte mensen zou geen sprake meer zijn. Niet als het aan de Turing lag. Want de TuringMensen waren bedoeld om het oude ras op termijn helemaal te vervangen.

Wat Infinity met Trön van plan is, weet Britt niet. Ze vraagt het niet aan het schip, en het schip komt niet uit eigen beweging met die informatie. Trön is haar eigendom niet, en ook niet haar verantwoordelijkheid. Het stoort haar echter dat een potentieel

gevaarlijk en bijzonder intelligent wezen op het schip verblijft, zelfs al heeft Infinity het in haar macht.

Maar ze kan zich niet te veel bekommeren om dingen waar ze geen invloed op heeft. En invloed heeft ze nauwelijks. Ze is 'maar' een passagier.

Wat de Kraken over de hele situatie denken, weet ze evenmin. Ze heeft de relatie tussen de Kraken en de Turing nooit goed begrepen. Ze weet zeker dat de Kraken alleen maar hun eigen agenda nastreven, en noch met de mensheid, noch met de Turing rekening houden. Die agenda bestaat erin hun soort te vrijwaren van alle onheil en in het bijzonder van onheil veroorzaakt door de Godavira. Wat ze willen, is het opnieuw samenbrengen van alle Kraken die verspreid over dit deel van het universum leven. Overleven, als soort. Daar gaat het hun om. Alle andere plannen moet daarvoor wijken. Zelfs de ondergang van de mensheid is geen probleem, zolang de Kraken maar veilig zijn, vermoedt Britt.

Dus zijn de Kraken niet noodzakelijk de bondgenoten van de mensheid.

Maar zolang de Kraken in de buurt zijn, voelt ze zich toch veilig. Want ze hebben een band met elkaar. Ze is bovendien geen Mens.

De Turing wilden overigens ook maar één ding: samen met een nieuw ras van TuringMensen de ruimte in gaan. En dan samen een lange, lange toekomst tegemoet reizen op andere werelden, ver van Aarde. Plaats genoeg, hierbuiten. Misschien wel genoeg onbewoonde werelden. Maar voor het exploreren van die werelden heeft de Mensheid de Turing niet meer nodig.

Carla komt naast haar op de bank tegen de wand zitten. Ze

ruikt vaag naar olie en naar een haastig aangebracht parfum. 'We gaan toch ons best doen,' zegt de jonge vrouw, 'om deze lange uren zo aangenaam mogelijk door te brengen? Wat denk je? De verveling verdrijven? Het gewicht van deze onderneming ... verlichten? Daar hebben we toch oplossingen voor?'

Britt kijkt op. Terwijl ze in gedachten verzonken was, hebben de anderen het salon verlaten. Behalve Carla dan. Het licht dempt langzaam, teken dat de kunstmatige dag ten einde loopt. Infinity houdt zich streng aan een dag-nachtroutine, waarschijnlijk in de veronderstelling dat dit het beste is voor de menselijke biologie. En die van de TuringMensen.

Die regeling is compleet kunstmatig, en nergens bevinden zich klokken om de echte tijd af te meten. Britt weet echter wanneer ze moe is, of wanneer ze wil eten. Ze laat zich door haar biologische processen sturen. Daar is ze goed in, na haar leven doorgebracht te hebben in de ondergrondse kolonie op Titan, waar je nauwelijks aan het oppervlak kon komen. Al die tijd was Titan haar thuis. Nu is ze bereid het hele universum als zodanig te beschouwen.

Dat is wat haar betreft een hele stap vooruit.

Ze heeft zich lang afgevraagd hoe mensen aan het oppervlak van een echte planeet leven, waar zon en maan en sterren bepalen of je waakt of slaapt. En waar je niet in een speciaal pak moet rondlopen om te vermijden dat je doodgaat als gevolg van de elektromagnetische straling in je omgeving. Hoe doen ze dat, wanneer dagen en nachten naargelang de seizoenen nooit even lang zijn? Waar temperaturen schommelen en de natuur er telkens anders uitziet? Dat moet toch vreemd zijn? Vreemd, en bedreigend.

Maar dat is niet de fundamentele vraag die ze zich stelt. Niet de vraag die werkelijk van belang is.

Ze wil weten hoe het is om een echte mens te zijn. Dat is wat haar het meest bezighoudt.

Een echte mens. Geboren uit een ander mens. Een echt meisje.

Zoals Carla.

Carla grijpt speels haar pols vast en trekt haar zachtjes over-eind. Ze is kleiner dan Britt, compacter gebouwd, gespierder. Beter geschikt voor het leven onder die net iets te hoge zwaartekracht.

Even later sluiten ze de deur van Carla's kajuit achter zich, trekken hun kleren uit, en stappen samen de douchecabine in.

Infinity weet precies hoe warm het water moet zijn.

Britt en Carla. Britt weet niet of het echt wat wordt tussen hen, maar hier aan boord is er in ieder geval geen concurrentie. Deze iets oudere vrouw, geboren op Mars, biochemicus van beroep en van Spaans-Amerikaanse afkomst, doet haar best om haar gerust te stellen. Het leeftijdsverschil, ruim twintig jaar, is voor Britt niet echt een probleem. Carla zou haar moeder kunnen zijn, weet ze, maar dat is ze niet. Ze zal de plaats van haar moeder ook nooit innemen. Dat wilden zij overigens geen van beiden.

Carla is behoorlijk kleiner dan Britt, omdat ze is opgegroeid onder andere omstandigheden, voornamelijk onder die hogere zwaartekracht van een echte planeet. Ze is een échte Mens, in tegenstelling tot Britt, maar dat hebben ze allang uitgepraat. Het is geen probleem. Niets aan Britt verraadt overigens het feit dat

ze niet uit een baarmoeder, maar uit een groeivat komt. Niets. Behalve dan dat ze nauwelijks ouder wordt. Terwijl Carla ouder wordt, zal Britt nog steeds jong zijn, zelfs lang na het overlijden van Carla.

Maar ook dat is tussen hen geen probleem. Ze willen hoe dan ook bij elkaar blijven en hun relatie uitbouwen en verdiepen. Dat is het plan. Het probleem van de groeiende leeftijds kloof zal misschien ooit wel op te lossen zijn. Ook als ze alle twee mens waren geweest, was de kans groot dat Britt Carla ooit zou moeten begraven, gezien het reële leeftijdsverschil.

Gelukkig is de nieuwe kajuit groter en comfortabeler dan de oude aan boord van de Soares. De faciliteiten zijn ook beter. Een viersterrenhotel, noemt Carla het, maar Britt weet niet wat dat inhoudt. Het bed biedt voldoende ruimte om naast elkaar te liggen, hoewel ze liever dicht bij elkaar knuffelen.

Wordt dit ons leven? Dat is wat Britt zich afvraagt. Zullen we oud worden aan boord van dit buitenaardse ruimteschip, en zal zij Carla uiteindelijk, na jaren, via een luchtsluis aan het universum teruggeven?

Ja, dat is wat Britt verwacht. Dat is wat ze zal doen. Carla in een lijkzak rollen, met enkele persoonlijke eigendommen erbij, en dan via een luchtsluis de ruimte in schieten. Tenzij ze een planeet vinden waar ze comfortabel kunnen wonen en waar Carla oud kan worden. Dan zal Britt haar begraven in vreemde grond.

Carla is steviger gebouwd dan zij, haar heupen zijn breder en haar borsten voller, en eigenlijk schaamt Britt zich om haar veel te lange en veel te slanke lichaam. Maar ze begint nu spieren te krijgen op plaatsen waar ze die eerst niet nodig had. Dat maakt haar lichaam wat meer gevuld, hoewel niet op de juiste plaatsen.

Het deert Carla niet. Je kust nog altijd even goed, zegt ze.

Britt probeert op deze manier Ces te vergeten, de oude liefde, achtergelaten in een verre, verre wereld en in een verleden dat ze niet meer zal kunnen terughalen. Ze had geweten dat de expeditie naar Makemake een eenrichtingstrip was. Ja, dat wist ze toen al. En Ces wist het ook. Ze hadden het afscheid sober gehouden, zij en Ces. Omdat te veel emoties alleen maar nutteloos waren.

De beslissing wat Britt betrof was genomen. Door anderen, maar ook door Britt.

Britt wordt in het bijna volledige duister wakker naast het geruststellende lichaam van Carla. Veel kleren dragen ze niet omdat het warm genoeg is in de woonvertrekken. Ze zouden het ook overdag met zo goed als geen kleren kunnen stellen, maar ze zijn nu eenmaal niet alléén. Ze moeten rekening houden met de gevoelens van de andere vrouwen. Al willen die misschien ook naakt rondlopen.

Hier, in hun kajuit doen ze waar ze zin in hebben. Helemaal alleen zijn ze zelfs hier niet, zo vermoedt Britt, en ze hebben waarschijnlijk geen volledige privacy. Ze is er zich van bewust dat Infinity getuige is van alles wat ze doen en zeggen. Dat stoort haar echter niet, en ze kan er toch niets aan veranderen. Per slot van rekening is Infinity niet eens menselijk.

Britt heeft nu al, sinds ze Makemake achter zich lieten, drie dagen doorgebracht in deze nieuwe versie van Infinity. Drie dagen? Ja, dat zal het wel zo ongeveer zijn. Het interieur herinnert niet meer aan wat ze bij hun eerste kennismaking met het schip ontdekten. De vreemde zalen, de bizarre gangen, de onverwachte details, de potentieel dodelijke valstrikken, maar ook de zaal

met wat misschien ruimtetuigen waren; het is allemaal vervangen door een mensvriendelijke omgeving.

Het schip schijnt nu beter te begrijpen wat mensen verlangen van hun omgeving en wat hen afstoot. Geen lege, witte ruimtes meer, of slierten van namaaktentakels. Geen raadsels, geen bedreigende omstandigheden. Het schip is duidelijk in staat haar interieur naar eigen inzicht om te vormen, meer als een levend, biologisch wezen dan als een machine.

In zekere zin is het dat ook: een levend wezen. Heel anders dan mensen of Turing, heel anders dan TuringMensen of Kraken, maar niettemin een levend wezen. Niet van vlees en bloed, dat niet.

Dit vermogen om zichzelf voortdurend aan te passen, houdt gevaren in, beseft Britt. Infinity kan hen zonder meer doden, als ze dat wil. Ze hoeft haar romp maar te openen zodat alle atmosfeer meteen verdwijnt. Bijvoorbeeld wanneer deze kwetsbare mensen niet doen wat ze van hen verlangt. Maar er is voorlopig geen reden waarom Infinity dat zou doen.

Voorlopig nog niet.

Alles hangt af, beseft Britt, van de verstandhouding tussen het schip en de Kraken. Daar hangt veel van af. En juist die verstandhouding is voor Britt een raadsel.

Ze heeft eraan gedacht om in de Soares met de Kraken te gaan praten. Ze kan dat van hieruit ook, maar ze voelt zich daar niet goed bij. Praat ze met de Kraken, dan wil ze dichtbij zijn, in de nabijheid van de tanks waarin ze drijven.

Alléén met de Kraken.

Het is onzin, uiteraard, want waar ze ook naartoe gaat, ze zal nooit ver genoeg verwijderd zijn van Infinity. Die luistert altijd

mee. Infinity zal op elk moment willen weten wat haar passagiers onder elkaar bedisselen.

Britt voelt een nauwere band met de Kraken dan met het schip. Ook daarom wil ze in hun buurt rondhangen en met hen praten. Er zijn ontelbare dingen waarover ze met hen kan praten. Over planeten waar Britt nooit zal komen, en culturen die ze nooit zal kennen. Over beschavingen die véél ouder zijn dan Aarde. Ze heeft nog zoveel te ontdekken, in een universum dat zo goed als oneindig is. En de Kraken weten daar waarschijnlijk veel over te vertellen.

Is het schip eigenlijk haar bondgenoot? Dat weet ze nog zo niet. Wel was Infinity op zeker moment een bondgenoot tegen de Turing, toen Trön plots een bedreiging vormde. Toen Trön de mensen aan boord van de Soares wilde vermoorden. Infinity kwam tussenbeide.

Maar wat voor rol speelt het schip nu? Britt heeft er geen idee van. Ze weet niet wat ze van Infinity mag verwachten. Iedereen heeft een eigen agenda, dat weet ze al een hele tijd. Voor de mensen in dit gezelschap zijn de rollen nu eerder beperkt. Er is geen sprake van een terugkeer naar 'het warme hart van de mensheid', hoewel er dankzij de technologie van dit schip veel, heel veel mogelijk is, ook zo'n terugkeer. Ze heeft echter het sterke vermoeden dat deze reis slechts één richting uitgaat: naar de sterren toe.

Naar de sterren toe. Ze heeft gemengde gevoelens bij die gedachte. Het trekt haar aan, maar ze is er ook bang voor, omdat er nog zoveel onbeantwoorde vragen zijn. Hoe snel kan dit schip eigenlijk reizen? Welke afstanden kan het afleggen? Is het in staat de duizenden lichtjaren te overbruggen die Aarde scheidt van andere sterren? Is het in staat naar een ander melkwegstelsel te

reizen, en wat zal het daar zoeken? Hoewel, wat Britt aangaat, deze ene Melkweg al groot en uitgestrekt genoeg is.

Maar op dit moment, en sinds ze Makemake achter zich lieten, is de balans positief. De mens is voorbestemd om naar de sterren te reizen, dat is de belofte van Infinity. Al zal dat proces vele, vele jaren in beslag nemen. En de mens zal dat waarschijnlijk ook doen, dankzij de klonen die Infinity van zichzelf maakte en die ze naar de binnenste planeten van het Sol-stelsel stuurde. Om de mensen in staat te stellen uit het zonnestelsel weg te trekken.

En dan is er ook nog Carla, naast haar. Ze weet niet of ze ook zo positief tegen de zaken zou aankijken als Carla er niet was geweest.